

Heid Cat zondag 32

Verlossing

2 delen

3 doelen

1 dwaling

Gemeente,

Waarom moeten wij. Dat zijn drie woordjes die heel wat verraden kunnen. Waarom moeten wij. Een paar voorbeelden.

Op catechisatie: waarom moeten we elke keer wat uit ons hoofd leren?

Op school: waarom moeten we zoveel opschrijven in een les?

Thuis: waarom moeten we zo vroeg thuis komen of zo vroeg naar bed toe?

Waarom moeten we. Dat geeft dan aan; we hebben daar helemaal geen zin in en vinden dat eigenlijk maar niks.

Zo kun je ook vraag 86 lezen; aangezien wij uit onze ellende, zonder enige verdienste onzerzijds alleen uit genade door Christus verlost zijn, waarom moeten wij dan nog goede werken doen, waarom moeten we dan nog God dienen en Zijn wet houden? Waarom moeten we. De vraag van iemand die dat eigenlijk maar niks vindt en het liever niet zou doen. Zo kan die vraag ook concreet gesteld worden: waarom moeten we zondag twee keer naar de kerk, waarom moeten we zo voorzichtig zijn met de media, waarom moeten we vasten van tijd tot tijd, waarom moeten we op onze kleding letten..... ik vind dat eigenlijk maar niks.

Je kunt de vraag ook anders lezen. Vanuit een andere invalshoek. Misschien dat de catechismus die wel vooral bedoeld. Waarom moeten we nog goede werken doen en naar Gods wetten leven? Want voor je het weet maakt het je weer onzeker. Merk je dat je er toch weer niet genoeg van terechtbrengt en dan ga je weer twifelen en dan ben je je blijdschap weer kwijt. Als je daar weer nadruk op gaat leggen op het leven naar Gods wetten dan trek je mensen zo weer in de spiraal van moedeloosheid en twijfel terug. Waarom moeten we nog goede werken doen en het daarover hebben?

A: Twee delen

Het antwoord is heel rijk en veelzeggend. Omdat de verlossing uit twee delen bestaat. De verlossing in Jezus Christus is verlossing van een dubbel kwaad. Het kwaad van de schuld en het kwaad van de zonde. Omdat Christus ons nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht heeft ons ook met Zijn Heilige Geest vernieuwt. De Zaligmaker Jezus heeft twee handen. In de éne hand is Zijn bloed, bloed dat verzoent en waarmee Hij heeft gekocht. In de andere hand is de Heilige Geest, met Wie Hij vernieuwt. Door Wie Hij een nieuw hart geeft. Waar van geldt dat Hij zijn wetten erin schrijft en Zijn inzettingen erin graveert. De liefde tot Zijn wetten en inzettingen. Liefde die berouw geeft als ik die wetten overtreedt,

liefde die verlangt hoe langer hoe meer die wetten te houden. Dus het leven met God naar Zijn wetten komt niet bij de verlossing, maar is onderdeel van de verlossing. De verlossing bestaat uit twee componenten. Door Zijn bloed verlost Hij in één keer van de schuld. Dat is vooral vrucht van Zijn lijden en sterven, van Zijn vernedering. Dat is éénmalig. Toen heeft Hij de Zijnen gekocht. Door Zijn Geest vernieuwt Hij een leven lang. Dat staat ook in de tegenwoordige tijd. Hij heeft gekocht maar Hij vernieuwt nog steeds. Elke dag weer. Dat is vooral vrucht van Zijn opstanding en hemelvaart, van Zijn verhoging. Het is net als bij iemand die ergens op een stuk land een ruïne ziet staan. Dan doet zo iemand twee dingen: Hij koopt dat stuk land met die ruïne erop én hij renoveert die ruïne om er een fatsoenlijk huis van te maken. Hij koopt en Hij vernieuwt. Christus is de Zaligmaker Die heeft gekocht en Die dagelijks vernieuwt. En dat kwam al naar voren toen het over de Doop ging. En gezegd werd dat daarin toegezegd word dat Jezus mij wast en reinigt met Zijn bloed en Geest. Bloed en Geest.

Dat is de Christus der Schriften. Die beide doet. Die én met Zijn bloed koopt en verwerft voor Zich én Die door Zijn Geest vernieuwt en liefde inwerkt in het hart. Zo verlost Hij! Zo komt Hij tot ons. Om dat beide te doen. Verlossen van schuld en van zonden. Verzoenen en vernieuwen. De vraag is eigenlijk heel eenvoudig: bent u blij met zo'n Jezus? Is dat een uitkomst voor u, voor jou? Dat Hij dat tweede ook doet: Hij geeft een nieuw hart, Hij schenkt wederliefde, Hij leert de zonde te haten, Hij doet verlangen God te dienen. Dat je je in de vreze des HEEREN in je element voelt. Want je kwam erachter: dat kan ik zelf niet, dat lukt mij niet. Mijn hart trekt niet naar God en naar heiligheid, mijn hart trekt alleen naar onheiligheid en zonde en zit daaraan vast. Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods? Wie zal en kan mij afbrengen van die gehechtheid aan de zonden, wie zal en kan mij leren mijn Schepper te eren, Hem te dienen, mij op mijn levensdoel te richten? Wat een uitkomst: Jezus is de Zaligmaker Die ook dat doet.

Dan zeg je de vraag anders: niet waarom moeten wij goede werken doen. Wie de vraag zo stelt, die geeft blijk dat Hij Jezus niet kent en niet wil zoals Hij is. Dat hij een halve verlossing wil. Calvijn zei al: dat is Christus in stukken scheuren. Wel verzoening willen, maar geen vernieuwing. En dan de gedachte hebben: ja, als Jezus je verzoent dan moet je als tegen prestatie Hem gaan dienen, dat moet er dan tegenover staan. Dan ben je vreemd aan de Christus Zelf!

Wie Hem kent die zegt: waarom mogen wij goede werken doen? Heere, waar heb ik dat voorrecht aan te danken, dat ik U mag dienen. Dan is het de belofte: die in Mij blijft en Ik in Hem die draagt veel vrucht. Die zal vrucht dragen. Geef Mij je goddeloze leven, je in zonde gedrenkte leven, je aan zonden gehechte leven en je zult vrucht dragen. Want Ik vernieuw het door Mijn Geest. Eerst geloven en dan zul je het zien en beleven. Ook al kun je dat nu niet voorstellen. Ik kan me niet voorstellen dat ik graag naar de kerk zal gaan, dat ik verlang te bidden, dat ik die zonde zal haten en laten. Wie Jezus verwerft als Zijn eigendom, die vernieuwt Hij ook. Wis en waarachtig.

B: drie doelen

Waarom doet de Heere Jezus dat? Waarom verzoent Hij niet alleen de schuld, maar vernieuwt Hij ook het hart? Drie bedoelingen. De eerst: Opdat wij met ons gehele leven God dankbaarheid zullen bewijzen voor Zijn weldaden. Hier valt het woord dat zo'n belangrijke rol speelt in de indeling van de catechismus. Want wij weten wel, de hoofdindeling van de catechismus is in drieën: na het opschrift van zondag 1 over de enige troost komen eerst de zondagen 2 t/m 4 over de ellende. Dan de zondagen 5 t/m 31 over de verlossing. En zondag 32 t/m 52 gaan over: de dankbaarheid die men God voor de verlossing schuldig is, zoals boven zondag 32 staat. Dus, en dat zegt heel veel: de ware dienst aan God is een leven van dankbaarheid. Dat is het wezen van God dienen. En dat is belangrijk.

Want aan de ene kant zie je mensen die een voorbeeldig leven leiden. Mensen die niet in God geloven maar die ontzaglijk nuttig werk doen in de samenleving. Waar vele kerkmensen voor het oog een voorbeeld aan zouden kunnen nemen. Ze staan altijd voor anderen klaar, besteden zoveel tijd, ja soms hun leven, aan dienstverlening, ontwikkelingssamenwerking. Dat je denkt: je kunt zonder geloof toch ook een goed mens zijn?

Anderzijds had je in de tijd van de Heere Jezus de farizeeën. Die God dienden, tenminste dat zou je zeggen en dat zeiden ze misschien ook wel zelf van zichzelf. In kerkelijke dingen zo nauwkeurig en ijverig en stipt. Bidden en Bijbel lezen. Kerkdiensten bijwonen en anderen onderwijzen. Altijd klaar staan in de gemeente en zorgen dat alles draaien kan en blijft. Kerkelijk en godsdienstig tot op grote hoogte.

Maar wat zegt nou de catechismus? De ware dienst aan God is er één uit dankbaarheid. God écht dienen is Hem dankbaar zijn. Wie het

dankbaar hart Mij biedt ter offerand. Dankbaar voor Zijn weldaden. Van Zijn Zoon. Van de verlossing in Zijn Zoon, van Zijn bloed dat heeft gekocht. Van Zijn Geest Die heeft vernieuwt. Dankbaarheid is het wezen van God dienen. En wie dat mist, die dient God niet. Of in elk geval die behaagt God niet. En dat ontbreekt bij de ongelovige die zoveel doet voor de samenleving. En dat ontbreekt bij degene die zoveel in de gemeente is en doet, maar vreemd is aan genade.

De ware dienst aan God is dankbaarheid. Dan dien ik God niet om verlost te worden, maar omdat ik verlost ben. Niet om vrede met God te krijgen maar omdat ik vrede met God heb. Niet om zalig te worden, maar omdat ik zalig gemaakt ben. Ik hoef God niet te dienen om zalig te worden en daarom verlang ik juist Hem te dienen. Dat is het zuivere beginsel van God dienen. En het verlangen dat anderen door mij ook God gaan prijzen. Dat mijn leven zo is dat anderen daardoor ontzag, respect voor God krijgen. Dat is het zuivere water van God dienen en Zijn wetten onderhouden. Vanuit de wetenschap en zekerheid dat ik verlost ben uit genade door Hem. Helder water. Zuiver bronwater. Hoe dichterbij de Bron hoe helderder dat water is. Hoe verder van de Bron vandaan hoe troebeler het water wordt, hoe meer krampachtigheid en twijfelmoedigheid en angst erin komen die het onzuiver maken.

Dus, dus als ik onbekeerd ben, als ik niet verlost ben kan ik God niet echt dienen? Ja, dat klopt. Zolang ik Jezus niet ken kan ik God niet behagen en is alles onder Zijn toorn. Laat dat nou je nood zijn. Heere, ik kan U niet dienen en behagen, wat ik ook laat, wat ik ook doe, ik kan U niet dienen. Heere Jezus, help me, red mij. Heere Jezus U Die verlost én Die vernieuwt.

Tweede bedoeling: dat elk bij zichzelf van zijn geloof uit de vruchten verzekerd zij. Dat lijkt het weer onhelder te maken. Moet ik dan me afvragen: wat maak ik van mijn leven? Wat maak ik van mijn dankbaarheid? Nou, dan ben je zo weer aan het twijfelen of moedeloos geworden. Als je zekerheid afhangt van wat je ervan terechtbrengt om God te danken. Zo zit het ook niet. Kijk, het geloof is zekerheid. Zeker weten en vast vertrouwen zei zondag 7. Geloof is je werpen op Christus. Tegen alles in. Alles wat satan gebruikt om me van Jezus af te houden, dat gebruikt de Geest om me in Jezus' armen te drijven. Zekerheid van het geloof. Nochtans, ondanks alles, gevlucht tot Jezus. Zekerheid van het geloof. Ik ben geroepen, ik ben verkoren.

Maar vergelijk dat nou met een bootje op het water. En dat bootje

is in slecht weer gekomen. En daarom is het vastgelegd aan een meerpaal. Het ligt vast. Het zal niet de zee opdrijven, want het ligt vast aan de meerpaal. Alleen vast is nog niet stil. Zekerheid is nog geen rust. Als dat touw lang blijft dan ligt het bootje wel vast, maar het slingert alle kanten op. Op en neer, heen en weer, de mensen in het bootje worden er naar van. Maar als dat touw kort is gemaakt en het bootje ligt vlak bij de meerpaal, dan kan dat botje niet zo wild op en neer en heen weer slingeren, daar is geen ruimte voor.

Kijk, je levensschip ligt vast aan Christus. Vast en zeker. Geroepen en verkoren. En wat zei Petrus, benaarstigt u uw roeping en verkiezing vast te maken. Als je slordig leeft, en makkelijk in zonde valt en toegeeft, dan kan het scheepje zo heen en weer geslingerd worden. Satan kan er tegenaan blazen: denk jij nou.... zie je nou wel..... En vast is nog niet stil, zekerheid is nog geen rust. Maar als je je roeping en verkiezing vastmaakt door een heilig leven van dankbaarheid dan is dat touw kort: vlak bij Christus. En de storm krijgt er niet zoveel vat op. Vast is ook stil. Zekerheid is ook rust. De geloofszekerheid is ook gevoelszekerheid. Je zingt Psalm 119: hoe lief heb ik Uw wet, ik heb verlangd naar Uw geboden. Ja dat ervaar ik, dat beleef ik. Helemaal. Levend dicht bij de meerpaal, vastgemaakt aan Christus. Dat is de moeite waard hoor! Heerlijk zo'n leven dat het ook gevoelen mag: vrede met God te hebben. Rust in je ziel, stil tot God. Heerlijk, rijk. En hoe kwam het dat dat overging? Is het niet vaak omdat je toegeeflijk werd, naliet te strijden...en toen, toen kwam de duivel weer: ben jij nou een kind van God? En toen slingerde je weer en heen en weer. Nog wel vast, maar niet stil. Wel zekerheid, maar geen rust.

Ten derde opdat onze naaste voor Christus gewonnen worde. Ja dat ligt je toch na aan het hart. Zelf gered, verlost. Uit schuld en vloek, uit zonde en toorn. Maar zoveel anderen dan..... Zoveel mensen die nog onverlost zijn. Als je zelf gered mag zijn dan verlang je toch anderen voor Jezus te winnen. Winnen voor Jezus. Weer één erbij. En dus eraf voor de satan. Gewonnen voor Jezus is weggerukt uit satans macht. Mensen blijven van de satan of ze worden hem ontnomen en gewonnen voor Jezus. Dat is het kader. Wat is er mooier dan dat mijn leven een ander mag trekken tot de dienst van de Heere? Dat kan indirect door mijn levenswandel. Geheiligd, oprecht, gerust in God, verdraagzaam, liefdevol. Wat mooi als iemand dan een vraag aan mij stelt. Dat mijn leven reden geeft dat een ander ernaar vragen gaat. Dat zou toch elke ochtend je gebed

mogen zijn: Heere, geef dat ik zo christen mag zijn vandaag dat iemand ernaar vraagt en ik getuigen mag. Misschien als ik bid voor en na mijn eten, misschien als ik niet meedoe aan het belachelijk maken van iemand, misschien als ik het weekend, de zondag anders heb doorgebracht. En ze vragen waarom.... Heere, geef mij gelegenheden.....

En Heere, geef toch dat ik nooit, nooit aanleiding zal geven dat iemand denkt: als dat christen zijn is, dan mij niet gezien. Dat ik ze een stok geef om de hond van Uw dienst mee te slaan. Geef dat ik nooit, nooit daar iemand aanleiding toe zal geven met mijn taalgebruik, mijn inconsequent zijn, mijn lafheid, mijn halfheid.

C: één dwaling:

Dan één dwaling: Kunnen diegenen niet zalig worden die in hun goddeloos ondankbaar leven voortvarende zich niet tot God bekeren? Op geen enkele manier. En dan citeert antwoord 87 haast letterlijk enkele Bijbelteksten. Efeze 5:5 "Want dit weet gij, dat geen hoereerder, of onreine, of gierigaard, [die een afgodendienaar](#) is, erfenis heeft in het Koninkrijk van [Christus](#) en van God." In als het gaat over het nieuwe Jeruzalem in Openbaringen 21:27 "En in haar zal niet inkomen iets, dat [ontreinigt, en](#) gruwelijkheid doet, en leugen *spreekt*; maar die geschreven zijn in [het boek des](#) levens des Lams."

Daar zit de gedachte achter dat een mens zich soms kan lijken te bekeren op een heleboel fronten, maar dat er één zonde achterblijft die niet wordt bestreden. Eén zonde waarmee je vast blijft zitten aan de duivel. Eén zonde, als één touw waarmee je vast blijft zitten aan de trein die naar het verderf rijdt. Dat kan door drank zijn, dat kan door sport zijn, dat kan door open internet of tv zijn, dat kan door bepaalde vrienden zijn. Waardoor het altijd weer dezelfde kant op gaat en weer misgaat. Eén zonde, maar ook één touw aan de duivel sleept me mee naar het verderf. Dan denken we aan dat woord van Jezus: indien uw rechteroog u ergert ruk het uit en werp het van u; het is beter één oog hebbende de hemel in te gaan, dan twee ogen hebbende in het helse vuur geworpen te worden. Het kan er dus echt op aankomen. Of-of. Of dingen blijven doen in mijn leven en verloren gaan óf ermee breken en behouden worden. Dan mag je je eerst de vraag stellen: kan ik er anders mee omgaan, zodat het me niet tot zonde brengt, kan ik verantwoord met drank omgaan, met open internet en tv, met die vrienden, met die sport. Maar als dat nou niet lukt, het gaat steeds van het één naar het ander, en het trekt je steeds mee naar de zonde. Dan is het je wel zo ongeveer evenveel waard als je rechteroog. Zo verzoet ben je erop. Dan komt het erop aan: óf-óf. Of nooit geen druppel meer en

behouden worden, of blijven spelen en verloren gaan. Of niks geen open internet en tv meer, of ermee blijven spelen en verloren gaan. Of niets meer aan die sport doen en behouden worden, of ermee blijven doorgaan en verloren gaan, of met die vrienden breken en behouden worden of ermee blijven aanhouden en verloren gaan. Het is beter zonder dat ten hemel in te gaan dan eraan vast te houden en verloren te gaan. Want het kan niet samengaan: én een zonde vasthouden én Gods Koninkrijk beerven.

Dan gaat het wel hierom: er staat: die in hen zondige leven voortvaren. Die het vasthouden, die het niet los willen laten. Het is één van beide: of ik wil de zonde vasthouden of de zonde wil mij vasthouden. Of ik wil de zonde niet loslaten of de zonde wil mij niet loslaten. We liggen middenin de dood. Middenin de zondige natuur. Die als een modderstroom uit de bergen ons meevoert. Maar dan is die het verschil: of we ons met die stroom mee laten voeren op ons gemak. En ons daarin wentelen en het heerlijk vinden om er zo lang mogelijk in te kunnen blijven. Of dat wij middenin de dood liggen, maar wij zoeken het leven buiten onszelf in Christus. Heere, verlos mij. Dat je roept en schreeuwt: Heere, trek me eruit, ertegenin, hoe eerder hoe liever, hoe sterker hoe liever. Dat is genade. Dat is vrucht van Christus' werk van Zijn bloed en Geest. In die modderstroom roepen om hulp, om tegenkrachten vanuit Christus. Verlos mij. Dat is het leven, van vallen en opstaan, van zinken en roepen. En dat leven kent verwachting: Dan is er advent. Eens zal ik volkomen verlost zijn. Volkomen vernieuwd. Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods/ Maar Gode zij dank die ons de overwinning geeft in Christus Jezus, onze Heere. eens zonder zonde Hem dienen, Hem eeuwig dankbaar zijn.

Amen